

saab käest otsa! hobbone saab käest otsa!"
kissendas juut, ja — kuffus — parts —
mahha.

Kirbo rohhi.

Üks pettis panni tuhka ja tolmo pabberitte sisse, ja müüs sedda alwa hinna eest kirbo surretamisse rohho nimme al. Ja kui ka üks wanna naesterahwas omma koppika eest olli ostnud, küsis ta, mis modi sedda pulwert pruvida? „Sa pead“, ütles pettis, „kirbo kinni wõtma, louad hästi pärrani karristama, siis sedda pulwert su täis toppima, waat, olle julge, kirp walmis, et ennam oieme ei liguta“.

Maia perremees.

Ühhel waesel mehhel, ni kui mitmel teisel, juhtus sesuggune abbiello teinepool, et monda korda polnud piddo ühti. Ta sõbrad irwitasiid tedda, et ta ennast naesest wallitfeda pididi lastma. Agga ta lubbas eddes-

pididi kui mees olla. Kui siis üksford jälle asfi sassi olli lainud, polnud mehikesel muud nou, kui — pugges laua alla. Sel sammal filmapilgul kuuldi sõbrade heäl ukse tagga. Maene käs kis meest rutto laua alt wälja tulla. „Ei tulle!“ naeris mees rõmo pärrast, ei ma ei tulle wälja! ma tahhan üksford ka näidata, et ma maia perremees ollen.“

Ennese käes wigga.

Üks Lürgimees, kes ühhes Saksama linnas fele waesusse pärrast juttuga toime ei sanud, sai üksford wägga wihaseks ja ütles: „Saksama innimesed on ka diete lol lid! jubba minna 20 aastat siin linnas ja weel üksainuski ei moista mo feelt!“

Kirri ja trüf.

„Mis teie seäl ni aggaraste loete, mo kallis?“ küsis linna sel ühhe tüdruko käest. — „Loen illusat jutto ramatud,“ kostis tüd-